

Я зовсім не так уявляв собі, як це — тонути.

Малював у голові цю картину роками: я бачив перед собою гігантські хвилі. Руки, рожеві від холоду. Білі бризки піни. Вода — то зелена, наче заздрість, то сіра, немов гола сталь.

Я гадав, який вигляд воно мало б збоку.

Та насправді утоплення безбарвне. Сліпе. Темрява блокує зір, а вода застилає очі пеленою.

Попри все це, я тримаюся — хапаюся за руки, плечі, ноги — за все, до чого тільки можу дотягтися.

— Я тримаю тебе! — лунає мій крик.

Та я не можу розібрати слів у відповідь.

Несподівано різкий удар відштовхує мене — і я залишаюся сам.

Коли я розкриваю рота, вода рине всередину. Щойно намагаюся виплюнути, як захлинаюся ще дужче. Силюся вимовити: «*Я майже тут*». Вода безжально тисне, проривається в горло, виштовхуючи з нього кисень. Нічого не бачу. Не знаю, чи очі заплющені, чи то глибина вже поглинула мене. Та це вже не має значення. Усе зводиться до одного: пекучий біль у грудях, знесилені кінцівки та вода, що заливає легені.

Зрештою смерть — це не образ, а відчуття.

Я так довго жив біля цієї протоки. Бачив її влітку й узимку. І гладенькою, як скло, і розкресленою хвилями. Я пірнав у неї, плавав, дивився, як вода вислизає крізь пальці у спеку. З берега протока видається незначною. Наче озеро, таке мілке, що його можна перейти навпростець. Але правда ховається у глибині: водяна безодня у двісті футів, крижана й жорстока.

Топить завжди глибина.

Поверхня ні про що не каже.

Поверхня оманлива.

1

Клара, 31 березня

Цей клятий термостат мене допікає. Уже кілька місяців цей дисплей уперто твердить, що в кімнаті для нарад приємні шістдесят вісім, хоча насправді тут як у парильні російської лазні. Я тут лише десять хвилин, а сорочка вже прилипла до спини. Сьогоднішній гість (підопічний? підлабузник?) — приятель Тедді, блондин на ім'я Конрад Ґефні. Поки він налаштовує свою презентацію, мій брат схиляється до мене й пошепки цікавиться, чи нагадала я технічній службі про опалення.

— Так, звісно ж, — шиплю я. — Я ж казала. Вони на мене зуб тримають.

— Та ніхто на тебе зуба не має, — шепоче Тедді у відповідь.

— Ще й як мають. Хочуть нас висушити, як клопів у парильні.

Я побачила його недовірливий погляд і додала:

— Подзвони ти. Тебе вони точно послухають.

— І тебе теж. Якщо говоритимеш упевнено.

Я вже б ладна закотити очі, та це було б не по-діловому, тож стискаю зуби й перегортаю сторінку свого нотатника. Коли Тедді сказав, що хоче, аби я стала директоркою Фонду громадських інвестицій Віланда, я відразу попередила: це помилка. Я ж навіть рослину в горщику

не здатна зберегти живою без допомоги нашого садівника. І вже точно не моя провина, що він вирішив осоромитися на всю країну, подався у сенатори, і тепер не має часу на філантропію. Може, лише трішки моя провина, що за кілька тижнів після початку роботи я випадково посварилася із завгоспом Наукового центру Бреннера, у якому Фонд орендує офіс. От і маємо: п'ять місяців по тому ми слухаємо презентації в місці, що фактично перетворилося на сауну з маркерними дошками та офісними стільцями.

Посеред кімнати нарад Конрад виводить на екран таку просту презентацію, що я спершу думаю, що він випадково відкрив стандартний шаблон PowerPoint замість власного слайд-шоу. Він плескає в долоні один раз — мовляв, «збігаймося», хоча в залі лише ми з Тедді та вже сидимо на місцях. Я відсуваю своє крісло на кілька сантиметрів від Тедді й вдаю з себе зразкову слухачку.

Я вже зустрічалася з Конрадом раніше. Його батьки колись були з тих, що приїздили сюди лише на літо, а він був одним із тих однакових хлопчаків із курсів вітрильного спорту, які вічно човгали по пристані в помаранчевих рятувальних жилетах. Більшість таких «літніх дітей» зникали з нашого життя, щойно переростали сімейні канікули, але Конрад із Тедді зрештою потрапили до одного класу в Гарварді й навіть кілька років жили в одній кімнаті. Гадаю, саме тому Тедді був зобов'язаний і запросив його презентувати свій проект для Фонду Віланда, хоча досвід роботи Конрада обмежується кількома провальними криптостартапами з назвами на кшталт Jagg та PeskBall. Він так і не виріс у щось цікаве. Має міцне рукостискання й псевдогіпстерську стрижку з виголеними боками. Його хобі, мабуть, скелелазіння та смаження

м'яса на грилі. Я зустрічалася з тисячею таких, ще коли взагалі зустрічалася з чоловіками.

Не те щоб його звичайність автоматично унеможливила отримання гранту. Але якби Тедді справді вважав цей проєкт гідним уваги, він сказав би мені покликати Аллана, наукового директора, та решту команди. Він би не призначав цю зустріч на вихідний, ще й за кілька годин до щорічного відкриття «Рибного дому Цицерона». Тедді запросив Конрада презентуватися суто з чемності, та і я прикидаюся теж для годиться. Так уже крутиться світ.

Я щосили намагаюся не втрачати увагу. Суть презентації Конрада така: національні парки, але в цифрі. Він завзятий скелелаз (влучила) і вчився бізнесу та комп'ютерних наук у Гарварді (я ж чекала, коли він згадає про Гарвард), і поєднання цих інтересів привело його до ідеї занурювальної VR-платформи, з якою люди можуть у власних оселях «єднатися з природою» у форматі 3D. Усе, що їм потрібно, — це фірмовий проєкторний шнурок його компанії та доступ до бібліотеки симуляцій, і можна «відвідати» Йосеміті, поки на плиті кипить паста. Бо ж милування Хаф-Доумом¹ — безумовний пріоритет, коли вечеря ось-ось втече.

— Можемо побачити це в дії? — питає Тедді.

— Сьогодні я не зовсім готовий, — відповідає Конрад.

Жоден із цих людей ніколи не каже прямо, що має на думці, але я добре знаюся на мові нісенітниць. Переклад: технологія ще сирувата.

— Але скоро буде, — додає він.

---

¹ Хаф-Доум (Half Dome) — знаменита гранітна скеля заввишки близько 2700 м у Національному парку Йосеміті (Каліфорнія, США). Має характерну форму купола, «зрізаного навіл», тому її так назвали. (Тут і далі — прим. перекладачки.)

У перекладі з мови казочок «скоро» означає: років за десять. Якщо ми подвоїмо фінансування.

Конрад показує нам бляклий прототип — катушку дроту, схожу на дешеві різдвяні гірлянди, — а я тим часом малюю на полях лист папороті. Здалеку його завитки нагадують нотатки. Тедді зиркає на мене осудливо, і я перетворюю стебло листка на слова *«розгляд патенту триває»*.

Коли ця презентація, нарешті, доповзає до фінішу, я тисну Конрадові руку на прощання: його хватка розслаблена, а плечі напружені. Якось він зрозумів, що справу програно.

— Дуже цікава ідея, — кажу я, намагаючись розвіяти незручність моменту. — І приємно познайомитися... тобто знову зустрітися. Минуло чимало часу.

Він усміхається у відповідь, хоч і трохи напружено. Йому так само кортить забратися звідси, як і мені.

— Я теж радий тебе бачити.

Коли Тедді веде його до ліфта, я звалююся на перший-ліпший стілець. Трясця, спека ще та. Віддираю сорочку, що прилипла до грудей, і пробую обмахнутися нею, та толку нуль.

Екран знову миготить заставкою: кольорова мапа острова, логотип WFCI без кінця повторюється на тлі. Розбудіть мене вночі, і я виведу цей силует навпомацки. Він майже круглий, якби не протока, що ріже його навпіл. Вона простягається з півдня і доходить ледь не до середини, та раптово обривається, наче лезо, що ріже плоть і завмирає, натрапивши на кістку. Тож замість кола острів радше нагадує слід копита чи лист бальзаміну з краями, розсіченими бухтами та затоками. Кожна крамничка в Локуст Харбор торгує цілою купою сувенірів